

JOSIPU JURČIČU

PISATELJU, ki je zvesto izpolnil Levstikovo naročilo o slovenskem duhu v slovenskem jeziku in povesti, razvijajoč se iz njega v prvega slovenskega pripovednika velikega sloga, v prvega romanopisca in še do zdaj najbolj ljudskega pripovedovalca neizčrpnih zgodb iz pravljичne starosvetnosti, kakor mu jo je slikal ded, iz staroslovenske zgodovine, turških vpadov in srednjeveških časov, iz dob obmorske lepe Vide, iz let bega starega napoleonskega vojaka, iz časov uhajačev in rokovnjačev, narodnostno navdušenih čitalnic, rasti prvega slovenskega meščanstva in njega idilične zveze z vaško grajsko gospodo, predvsem pa iz sodobnega kmečkega življenja, kakor ga je gledal izpred hiše, na polšjem lovu ali pri Obrščaku, ustvarjajoč nam nesmrtno Krjavlje, Spake, Rožmarinke in sosedove sinove;

ČASNIKARJU, ki je stal na čelu prvemu slovenskemu dnevniku, vihteč pero za prebujo ljudstva v narod, priznavajoč sicer razsvetljensko pojmovanje sveta, toda boreč se za pravice naroda in človeka proti nasilnostim, ki se ne zlagajo z naravnim in božjim redom;

KULTURNEMU DELAVCU, ki je vsa svoja kratka leta posvetil narodu, ves zaverovan v njegovo zdravje in dobroto, črpajoč iz njegove preteklosti potrdilo za bodočnost;

NJEMU BI SE MORAL CELOTEN NAROD pokloniti letos 2. marca pred njegovo rojstno hišo na Muljavi, da ni skupnosti razdejal vihar, ki smo ga sami sejali, ne spoštujoč njegovega svetega izročila, ki nam ga hrani prisrčna, dobra in optimistična lepa knjiga njegovih zgodb iz Dolenjske,

TISTE DOLENJSKE, ki kot »deseti brat«
pregnana iz njegovega rojstnega kraja v mesto njegove smrti, v časih novega rokovnjaštva slavi v solzah, obupu in neskončnem domotožju svojega barda

ROJSTNO STOLETNICO.

In z domotožjem po njegovi Dolenjski in s slavo njegovemu delu se mu klanja tudi

DOM IN SVET.